

A Fővárosi Ítéletábla dr. Kummer Ákos ügyvéd (fél címe 1) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, dr. Staub Tímea ügyvéd (fél címe 2) által képviselt alperes neve (alperes címe.) alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2014. március 27. napján meghozott, 65.P.23.376/2013/10. számú ítélete ellen a felperes részéről 11., az alperes részéről 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és az alperes által fizetendő kártérítés összegét 400.000 (Négyszázezer) forintra és annak törvényes kamataira felemeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 16.000 (Tizenhatezer) forint, az alperest, hogy 64.000 (Hatvannégyezer) forint fellebbezési illetéket fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra.

Ezt meghaladó költségeiket a peres felek maguk kötelesek viselni.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírneve védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy az általa üzemeltetett ... internetes portálon ...-én, és az általa kiadott ... című hetilapban ...-én „...” címmel megjelent cikkben megalapozatlanul híresztelte, hogy a felperes (felperes neve) találta ki azt a kopogtatócédula hamisítási botrányt, amelynek következtében nem indulhatott el a választáson ..., illetve a MIÉP és az MDF jelöltje, továbbá hogy felperes készítette a hamis ajánlószelvényeket.

Az alperest eltiltotta a további jogsértéstől, és kötelezte, hogy az ítélet jogsértést megállapító rendelkező részét az ítélet jogerőre emelkedését követő 8 napon belül az internetes sajtótermékben a főoldalon 3 napon keresztül, a nyomtatott lapban az eredeti cikkel azonos helyen és betűszedéssel közölje. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 200.000 forint kártérítést, ezen összeg után 2009. január 23. napjától a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamatot, és 30.000 forint perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 36.000 forint eljárás illetéket.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdését, 76. §-át, 78. § (1), (2)

bekezdéseit, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 164. § (1) bekezdését, 206. § (1) bekezdését, a Legfelsőbb Bíróság PK 12. és 14. számú állásfoglalásait.

Az elsőfokú bíróság a felperes által sérelmezett közlések tekintetében - mely szerint a felperes, mint a Jobbik választási bizottsági tagja találta ki azt a kopogtatócédulával kapcsolatos hamisítási botrányt, melynek eredményeként három jelölt 2008-ban nem indulhatott az időközi választáson, illetve hogy a hamis ajánlószelvényeket kifejezetten a felperes készítette - abból indult ki, hogy ezek a közlések egyrészt a felperes személyét érintették, másrészt az alperestől elkülönülő személy által készített blogbejegyzés nyomán született írásban jelentek meg. Ez a tevékenység kifejezetten híresztelő tevékenységnek minősül, amelynek valóságtartalmát az alperes köteles bizonyítani. E körben nem fogadta el az alperes érdemi védekezését, függetlenül attól, hogy az alperes valóban egy létező politikai konfliktust tárt fel, azonban az ajánlószelvények hamisított volta tekintetében olyan közlést hozott nyilvánosságra, miszerint ez a felpereshez köthető. Az egyéb sajtóhírek kizárólag arról szóltak, hogy a felperes hívta fel a nyilvánosság figyelmét az ajánlószelvények hamisított voltára. Az alperes ... blogjában megjelenteket idézte, amikor arról tudósított, hogy a felperes találta ki a kopogtatócédulával kapcsolatos hamisítási botrányt. Ilyen körülmények között pedig az alperes a blogbejegyzésből származtatottan a felperesre vonatkozó rágalmakat jelenítette meg. Az alperesi közlésben az egyéb sajtóorgánumból megszerezhető azon információ, hogy a felperes a hamis tartalom felismerésében és emiatti bejelentésben működött közre, egyáltalában nem jelent meg. Az alperes a más fórumból megszerzett információkat úgy tárta a nyilvánosság elé, hogy annak alapja nem volt bizonyított, ilyen körülmények között pedig a felperes tekintetében megalapozatlanul híresztelte a sérelmezett közléseket. Kiemelte azonban azt, hogy a cikk az ajánlószelvények elkészítését nem közvetlenül a felperes személyéhez kötötte, hanem azok esetében mások általi elkészítésre utalt.

Arra a következtetésre jutott, hogy a felperes által sérelmezett állítások valóságtartalma nem nyert bizonyítást, és ezek a felperes személyére nézve egyúttal sértőnek is minősülnek. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a jogsértést megállapította, az alperest eltiltotta a további jogsértéstől és elégtételadásra is kötelezte.

Az elsőfokú bíróság az alperest nem vagyoni kártérítés megfizetésére is kötelezte, kiemelve azt, hogy a felperes által igényeltnél alacsonyabb összegű nem vagyoni kártérítés megítélését tartotta indokoltnak. Ezzel összefüggésben elsősorban azzal indokolta döntését, hogy az alperes egy lapszemléző közlésben tette nyilvánossá a sérelmezett közléseket, ezért a felelőssége nem olyan súlyú, mint a kijelentés tényleges nyilvánosság felé közvetítőjének. Az alperes egy fontos közéleti eseményről tájékoztatót, ugyanakkor felelőssége abban áll, hogy a felperest nem szólaltatta meg annak érdekében, hogy a vádakát cáfolhassa, ezért ez a felróhatóságát megalapozza. Az a hátrány, ami a felperest amiatt érte, hogy a jogsértő cselekményekkel alaptalanul hozták összefüggésbe, nem elsősorban az alperesnek róható fel, ezért az elsőfokú bíróság megítélése szerint nem elsősorban az alperes, aki az okozott kárt a felperesnek teljes egészében megtérítheti. Nem fogadta el azt az alperesi előadást, hogy a nem vagyoni kártérítés összegénél értékelni kell azt az alperesi magatartást, mellyel megakadályozta, hogy a felperes megismerje a cikk valódi szerzőjének személyét és vele szemben egyéni felelősségre vonást kezdeményezhessen.

Kitért arra is, hogy a felperes az igényérvényesítéssel különösebb indok nélkül késedelmeskedett, ugyanakkor a részére kamatot is megítélt 2009 januárjától, ezért a kártérítés összegének meghatározásakor ezt is külön figyelembe vette.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes és az alperes is fellebbezést nyújtottak be.

A felperes fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását, és a nem vagyoni kártérítés összegének 600.000 forint és ennek 2009. január 23. napjától járó kamataira felemelését.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, és abból okszerű következtetésre jutott, azonban álláspontja szerint a nem vagyoni kártérítés összege tekintetében megalapozatlanul döntött.

Téves az a felfogás, hogy az elsőfokú bíróság az alperes szerepét a jogsértés bekövetkeztében nem tekintette jelentős súlyúnak. Az alperes országosan terjesztett népszerű, jelentős olvasottsággal rendelkező lap, és hasonlóan olvasott az internetes felülete is. Jelen perben kizárólag az volt eldöntendő, hogy a felperest ért hátrányokban kifejezetten az alperesi jogsértés milyen súlyú, és annak következtében pontosan milyen hátrány keletkezett a felperes személyére nézve. Ennek során pedig azt kell szem előtt tartani, hogy a felperes személyére nézve durva rágalmak láttak napvilágot az alperes által működtetett médiafelületeken, ami kizárólag az alperesnek róható fel, és az így okozott hátrányt elsősorban neki kell kárpótolnia. A személyét érintő hazugság kitalálójának a felelőssége nyilván nagyobb, mint annak aki ezt tőle átveszi, de ez nem jelentheti azt, hogy az átvevő felelőssége csekély súlyú. Az ilyen felelősségek összevetésére a jelen perben nem kerülhetett sor.

A megfelelő elégtételnek alperes általi megakadályozása azt eredményezte, hogy azzal volt kénytelen szembesülni, hogy a sérelem okozójával szemben nem tudott megfelelően fellépni, és a személy kilétére 3,5 évvel később derült fény. Ez olyan kiszolgáltatottság érzést keltett, amely a hátrány mértékének megállapítása során nem mellőzhető körülmény. Az is külön értékelés tárgyát kell hogy képezze, hogy az alperesi lap főszerkesztője az általa írt levélben foglaltakkal ellentétben nyilvánvalóan tisztában volt a cikk szerzőjének kilétével.

A nem vagyoni kártérítés összegének az elkövetett jogsértés súlyához is igazodnia kell, ezt a körülményt nem lehet mellőzni a jogkövetkezmények értékelésekor. Az alperessel szembeni polgári per útján történő igényérvényesítés nem a saját magatartásának volt felróható. Arról csak a 2012. június 28-án kelt büntető bírósági végzésből szerzett tudomást, hogy az alperesi cikk szerzőjével szemben nem lesz módja fellépni.

Hangsúlyozta, hogy az alperes a sérelmezett cikkben azt híresztelte róla, hogy a választások tisztaságának biztosítása érdekében létrehozott szervezet tagjaként saját maga volt az, aki a választások tisztasága sérelmére követett el igen komoly bűncselekményeket, és ezt szervezeten, előre kitervelten, mások lejáratásának célzatával tette. Ilyen tartalmú közléseit pedig egy jelentős olvasóközönséggel bíró hetilapban a fényképével illusztrált módon tette elérhetővé.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és a felperes keresetének teljes elutasítását indítványozta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete téves, mivel a tényállást helytelenül állapította meg, és azokból a bizonyítékok helytelen értékelésével nem megfelelő következtetéseket vont le, ezért határozata megalapozatlan.

Álláspontja szerint a lap a hiteles tájékoztatásra vonatkozó kötelezettségének eleget tett. Az írás alapvetően arról tudósított, hogy ... a saját honlapján milyen tényről számolt be. Ehhez nem fűzött semmiféle kommentárt, a cikk hiteles tájékoztatás arról, hogy milyen helyzet alakult ki a Jobbikon belül. A tájékoztatás nem meríti ki sem a tényállítást, sem pedig a híresztelés tényállásait, ezért jogsértés nem valósulhatott meg. A felperesnek mint közszereplőnek ugyanakkor el kell fogadnia, hogy az őt érintő politikai hírről a sajtó beszámol, és ezzel összefüggésben pedig igényt nem támaszthat.

Függetlenül a felperes keresete alapjának vitatásától, álláspontja szerint az eltiltás iránti felperesi igény is megalapozatlan. A jogsértés megállapítása

esetén sem lehet semmifajta folyamatosságról beszélni, mivel az internetes felületen a sérelmezett cikk nem található.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megítélt 200.000 forint nem vagyoni kártérítés is eltúlzott mértékű. A felperes nem szolgáltatott olyan bizonyítékot, ami a nem vagyoni kártérítés ilyen mértékét indokolná.

A felperes fellebbezése részben alapos, az alperes fellebbezése alaptalan.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével részben nem értett egyet, ezért határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint megváltoztatta.

Helyes volt az elsőfokú bíróság döntése, mellyel megállapította a felperes sérelmére a személyiségi jogsértést, és alkalmazta a felperes által igényelt szankciókat. Megfelelően ítélte meg a tényállást az elsőfokú bíróság, amikor a Ptk. 78. § (2) bekezdése alapján híresztelésnek, és erre tekintettel jogsértőnek minősítette a felperes által sérelmezett alperesi közléseket. Az alperes különösebb kommentár nélkül vette át a blogról a jogsértő közléseket anélkül, hogy annak ténybeli alapját vizsgálta, magyarázta, vagy egyéb nyilatkozatokkal összevetette volna. Ez pedig egyértelműen híresztelő magatartásnak minősül, melyet a jogszabály a tényállítástól elkülönítetten külön szankcionál.

A jogsértés Ptk. 84. § (1) bekezdésének a) pontja szerinti megállapítás, valamint a Ptk. 84. § (1) bekezdésének b) és c) pontjai szerinti eltiltás és elégtételadás jogkövetkezményeit is megfelelően alkalmazta. Nem osztotta a másodfokú bíróság az alperes fellebbezésben foglaltakat az eltiltás jogkövetkezményének mellőzésével kapcsolatban. A jogsértéstől eltiltás, mint objektív jogkövetkezmény alkalmazására akkor kerülhet sor, ha fennáll a lehetősége a jogsértő magatartás megismétlődésének. A felperes és ... közötti, kopogtatócédulák hamisításával kapcsolatban kialakult ellentét a sajtóban többször téma volt, nem zárható ki, hogy az alperes bármikor visszatérjen erre az eseményre. Az eltiltás jogkövetkezményének alkalmazása azt célozza, hogy az alperes a jövőben az eseményeket ne a perbeli, jogsértő módon mutassa be. A jogkövetkezmény alkalmazására nem a folyamatos jogsértés fennállása miatt került sor, annak szankcionálására, szintén a Ptk. 84. § (1) bekezdésének b) pontja szerinti, jogsértés abbahagyásának jogkövetkezménye szolgál.

Szintén egyetértett a másodfokú bíróság a Ptk. 84. § (1) bekezdésének e) pontja, a 339. § (1) bekezdése és 355. § (1) és (4) bekezdései alapján alkalmazott nem vagyoni kártérítés megítélésével is, annak összegét azonban a közlés tartalmához, súlyához és az alperesi magatartás felróhatóságához mérten alacsonynak minősítette.

Nem volt figyelembe vehető a felperesi fellebbezésben foglalt azon körülmény, mely szerint a felperes akadályozva volt a cikk szerzőjével szembeni közvetlen igényérvényesítésben. A jelen perben ugyanis alapvetően azt kellett megítélni, hogy közvetlenül az alperes okozott-e jogsérelmet a felperes számára, és ennek milyen jogkövetkezményei lehetnek. A cikk tartalmának következményei és felperesre gyakorolt hatásai nem azonosíthatók, illetve vegyíthetők a cikk szerzőjével szembeni fellépés akadályozásával. Ez negatív érzetet kiválthatott a felperesnél, de a perben kifejezetten a híresztelt közlés következményeinek levonását kívánta érvényesíteni a felperes. A felperes által elvárt tájékoztatás elmaradása miatti esetleges következményeknek jelen perben értékelhető semmiféle kapcsolata nincs, az ezt időben megelőző közlés megjelentetése miatti felperesi sérelmekre.

A hasonló jellegű és súlyú jogsértések esetére megállapított nem vagyoni kártérítési összegtől az elsőfokú bíróság által alkalmazott nem vagyoni kártérítés elmaradt, ezért a másodfokú bíróság szükségesnek tartotta a nem vagyoni kártérítés felemelését 400.000 forint és kamataira. Nem osztotta azt az álláspontot, hogy a nem vagyoni kártérítés mértékének meghatározásakor érdemi jelentőség tulajdonítható annak, hogy bizonyosan van olyan személy, akivel

szemben közvetlenül érvényesíthető személyiségi jogsértés miatti igény. Az alperes esetében alapvetően azt kellett figyelembe venni, hogy jelentős olvasottsággal rendelkező sajtóorgánumból volt szó, melyből széles kör tájékozódhatott a felperessel kapcsolatos valótlan és sértő közlésekről.

A fellebbezési értékek figyelembe vételével a másodfokú bíróság arra következtetett, hogy a pernyertesség és pervesztesség aránya a felek viszonylatában közel azonos, ezért a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján úgy határozott, hogy a felek költségeiket maguk viseljék.

Kötelesek továbbá viselni a felek a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

Budapest, 2015. május 12.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő